

ham. Det er et Tilfælde, som ikke er saa sjeldent, at en Mand, uagtet det er ham klart, og han er paa det Reue med sig selv om, at han maa opgive sit Bo, henvender sig til en enkelt af sine Kreditorer og siger til ham: jeg er saaledes og saaledes situeret, men jeg vil ikke have, at Du skal lide noget Tab, da Du har vist mig Tjenester, og vi have staaet i venkskabeligt Forhold til hinanden, og derfor har Du her dine Penge. Det Tilfælde vil man ikke ramme, naar man udelukkende holder sig til Betalingsstandsningen, i det Mindste ikke efter det Begreb om Betalingsstandsning, som man maa antage vil gjore sig gjældende i Retssanvendelsen her tillands. — Udvalget har dernæst med Hensyn til § 24 atter overveiet det Spørgsmaal, som blev henstillet til dets Overveielse under forrige Behandling, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man i Paragrafen burde indføre en vis Frist, saaledes at Afkræftelsen kun kunde finde Sted, naar Retshandelen var foregaaet indenfor denne Frist. Efter at Udvalget har overveiet dette Punkt, er det imidlertid med Ministerens Bifølgelse kommet til det Resultat ikke at ville opstille en saadan Frist, idet det nemlig bliver mindre nødvendig, naar man udelader det Tilfælde, at Vedkommende er pligtig selv at opgive sit Bo. Det er nemlig det eneste Tilfælde, hvor det kan tænkes, at en Mand kan holde sig lang Tid efter en saadan Begivenheds Indtrædelse; hvad der bliver tilbage, efter at dette er strøget, er Altsammen Tilfælde, hvor Falliten maa følge hurtigt; dernæst have vi i det Hele taget ment, at der var overveielende Betænkeligheder ved at indføre en saadan Frist, idet man for det Første derved vilde komme i Uoverensstemmelse med Straffeloven, som ikke kender nogen Frist, og for det Andet en saadan Frist's Fastsættelse altid har sine store Bænkeligheder; enten sætter man Fristen meget kort, og saa vil det næsten altid være Vedkommende muligt, naar de stikke Hovederne sammen, at eludere Bestemmelsen, idet de ved kunstige Foranstaltninger kunne hale

Falliten ud den lille Tid, der behøves for at komme paa den anden Side af Fristen, eller ogsaa sætter man Fristen lang, og saa vil ganske vist den sidste Ulempe lettere undgaas, men saa faar paa den anden Side Fristen ikke Videre at betyde. Som Følge deraf har Udvalget efter atter at have overveiet Sagen ikke kunnet komme til noget andet Resultat, end at det vil være uheldigt i dette Punkt at indføre nogen Fristbestemmelse. — Til § 25 have vi foreslaaet en Ændring, som er begrundet i nogle Bemærkninger, der under anden Behandling fremkom fra det ærede 1ste Medlem fra 1ste Kreds (Madvig), idet vi nemlig have foreslaaet, at Ordene: „nogen Fordringshaver“ i Begyndelsen skulle ombyttes med Ordet „Nogen“. Hertil kommer et Ændringsforslag af Udvalget, som senere er omdelt, hvilket kun er at betragte som en videre Udførelse af dette Første, idet man nemlig, da Ordet „Fordringshaver“ i første Linie er foreslaaet forandret, ogsaa har maattet søge at undgaa Ordet „Fordring“ i 3die Linie; vi have derfor foreslaaet at forandre Ordene „mere end sin Fordring“ til „mere end det, hvortfor han har modtaget Betaling“. Derved antage vi, at Tanken er bleven udtrykt noget klarere. Disse Forandringer ere altsaa kun, som det vil ses, rene Redaktionsforandringer og indeholde ikke nogen som helst Forandring i Realiteten. — Under Nr. 7 er der foreslaaet et Ændringsforslag til § 30. Saaledes som § 30 foreligger fra anden Behandling, er der nemlig ikke i Paragrafen taget noget særligt Hensyn til Island, Færøerne og de vestindiske Der, men da der aabenbart er samme Grund til en Forlængelse af Terminen med Hensyn til disse, som det er med Hensyn til Udlandet, have vi ment at burde gennemføre denne Tanke saaledes, at Island, Færøerne og Vestindien, skjøndt ikke Udland, dog sættes i Klasse med Udlandet i denne Henseende, og det er dette, som indeholdes i Forslaget under Nr. 7. — Ændringsforslaget Nr. 8 er, saa vidt jeg kan skjønne, ikke An-